

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕

พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕

พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘

คดีที่เอกชนเป็นโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นเอกชนเจ้าของและผู้ประกอบกิจการโรงงาน และจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๕ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง อ้างว่าได้รับความเสียหายจากการที่จำเลยที่ ๑ ได้ก่อสร้างอาคารเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ได้รับอนุญาต และมีได้วันที่วางรอบอาคารตามที่กฎหมายกำหนด และจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ ร่วมกันประกอบกิจการโรงงานก่อให้เกิดมลพิษและเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ ขอให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันชดเชยค่าเสียหาย และให้จำเลยที่ ๑ เว้นที่วางรอบอาคารตามกฎหมาย และโจทก์ได้รับความเสียหายจากการที่จำเลยที่ ๓ ออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารให้แก่จำเลยที่ ๑ โดยไม่ตรวจสอบแบบแปลนและพื้นที่ตั้งของที่ดินว่าออกทับผังเมืองรวมทั้งปล่อยให้จำเลยที่ ๑ ก่อสร้างอาคารนอกเหนือจากที่ได้รับอนุญาต และจำเลยที่ ๔ โดยได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๕ ออกใบอนุญาตขยายโรงงานให้แก่จำเลยที่ ๑ ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ ขอให้จำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๕ ร่วมกันชดเชยค่าเสียหาย ให้จำเลยที่ ๓ รื้อถอนอาคารโรงงาน ให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ มีคำสั่งห้ามจำเลยที่ ๑ ขยายโรงงาน เพิ่มกำลังการผลิต เพิ่มกำลังเครื่องจักร และสั่งให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ หยุดการกระทำที่ก่อให้เกิดมลพิษ โดยคำฟ้องในส่วน จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่มีการโต้แย้งเขตอำนาจศาล ทั้งเป็นข้อพิพาทระหว่างเอกชนด้วยกันเกี่ยวกับการกระทำละเมิดและเหตุเดือดร้อนรำคาญ ซึ่งข้ออ้างที่โจทก์อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแยกได้ต่างหากจากคำฟ้องในส่วนของจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๕ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง คดีในส่วนของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม สำหรับคำฟ้องในส่วนของจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๕ นั้น เห็นว่า การที่โจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยที่ ๓ ออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารให้แก่จำเลยที่ ๑ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และปล่อยให้จำเลยที่ ๑ ก่อสร้างเกินกว่าที่ได้รับอนุญาต เป็นเหตุให้

โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินข้างเคียงได้รับความเสียหาย โดยมีคำขอให้ชดเชยค่าเสียหายและให้รื้อถอนอาคารตามใบอนุญาต จึงเป็นการฟ้องว่า จำเลยที่ ๓ กระทำละเมิดอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายในการออกคำสั่งทางปกครอง และละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โจทก์กล่าวอ้างว่า ได้ออกใบอนุญาตขยายโรงงานให้แก่จำเลยที่ ๑ โดยรู้อยู่แล้วว่าจะเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ ก่อให้เกิดการรั่วไหล หรือแพร่กระจายของมลพิษเป็นการไม่ชอบตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และละเลยต่อหน้าที่ไม่ดำเนินการให้จำเลยที่ ๑ ระวังการกระทำที่ก่อมลพิษ จึงเป็นการฟ้องว่า จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง กระทำละเมิดอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายในการออกคำสั่งทางปกครอง และการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เช่นเดียวกันคดีในส่วนของจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๕ จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ประกอบกับข้อเท็จจริงปรากฏตามบันทึกความเห็นของศาลปกครองกลางว่า โจทก์ได้ฟ้องจำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ต่อศาลปกครองกลาง ขอให้เพิกถอนใบอนุญาตก่อสร้างอาคารของจำเลยที่ ๓ และเพิกถอนคำสั่งอนุญาตให้ขยายโรงงานของจำเลยที่ ๔ ซึ่งเป็นคำสั่งเดียวกับที่โจทก์กล่าวอ้างในคดีนี้ว่าเป็นคำสั่งที่ออกโดยละเมิดต่อสิทธิของโจทก์ ดังนั้น จึงเป็นกรณีที่มูลความแห่งคดีเกี่ยวพันกันเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาพิพากษาคดี คดีของโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ ๓ ถึงที่ ๕ จึงควรได้รับการพิจารณาโดยศาลในระบบเดียวกันที่มีเขตอำนาจในการพิจารณาคดีประเภทนั้น ซึ่งได้แก่ศาลปกครอง